



Óli Jacobsen



Foxferðin:

ALT VAR SO REINT
ALLASTAÐNI

Við Gjónna verður vitjað í enn eini hús við sera kendum eftirkomarum

3. partur

Iseinasta parti varð komið inn á gólvið hjá Jens Christian Jacobsen við Gjónna í Kollafirði. Hildið verður áfram:

Jeg saa mig godt omkring for at finde Svineri, men forgjæves, og da vi nu igjen er komme paa dette delikate Kapitel, nødsages jeg at berette, at mit forskende Øje paa Vejen fra Krog til Krog, noget tilbage i Stuen, opdagede to Mødre, der mens de gave to smaa spæde Uskyldige Die, lige saa uskyldigt blottede sig temmelig stærkt for mit temmelige uskyldige Blik. Den ene af disse Mødre var overodentlig Smuk; der var noget saa fint og ædelt i denne Bondekones træk, at man uvilkaarligt følte sig Betagen af den Beundringens Alvor, som jo kan være saa stærk lige over for det rene, fuldendt Skjønne, at man standser som fastnaglet, om man forsøger paa at nærme sig. Under paavirkningen af denne Alvor glemte jeg ganske at faae hendes Navn at vide, hvilket jeg mange Gange har beklaget, saameget endog, at jeg fristes til at gaee til Færøerne for at see hende igjen. Alt dette være nu sagt i Forbigaaende, men da de to unge Mødre, som anført, blottede sig temmelig meget, havde jeg Lejlighed til at see deres Klædedragt fra inderst til yderst. Den var udsøgt reen gennem det hele, og min unge Skjønne havde ovenikjøbet en Hudfarve saa blændende hvid, en Hud saa Skjær, saa krystalreen, at jeg er vis paa, at mange vilde i den retning have misundt endog den, der sad ved hendes Side.

Húsfólkini við Gjónna

Úr húsunum við Gjónna eru komnar stórar og kendar ættir. Tað ber bara at taka okkurt dømi. Jens Christian Jacobsen



Frammi við Gjónna, har Fox-nevndin var inni á gólvinum.

(1803-1875 var sonur Jacob Poulsen, sum helst var abbin, sum las lestur sum greitt frá í seinasta parti.

Jens var giftur við Malene Bær-entsdatter.

Teirra umrøddu átta børn vóru:

Maren Elisabeth (1831-1911). Hon bleiv gift við Samuel Peter Samuelsen av Miðgerði.

Tey finga níggju børn, sum finga eftirnavnið Petersen. Tað elsta, Jens Christian, var føddur 20-9 1859. Tí kann Maren Elisabeth hava verið ein av systrunum, sum gav bróst í frásøgnini.

Ein sonur, Samuel Peter, flutti saman við fleiri brøðrum til Fuglafjarðar. Gamli Sámál Petur, sum hann verður kallaður, gjørdist tann heilt stóri vinnulívsmáðurin í Fuglafirði við skipum og virkjum. Abbasonur hansara Petur Martin helt á Torradøgunum herfyri fyrilestur um abban. Hesin finst í høvuðsheitum á heimasíðuni hjá Norðlýsinum.

Hansara eftirkomarar hava eisini gjørt seg galdandi innan okkara vinnulív. Tað kann vera nevnt sum dømi, at brøðurnir Atli, Páll og Regin Gregersen, sum hava stórt virksemin innan fiskavirking og aling í Gøtu og Vágum, eru langabbasynir gamla Sámál Petur.

Óli, beiggi Sámál Petur, flutti eisini til Fuglafjarðar. Ein langabbasonur hansara er Eiríkur Lindenskov, blaðstjóri á Sosialinum.

Jacob f. 1833, Anna Cathrina f. 1835.

Ein sonur hennara var Karl Christian Frederik, føddur 28.1 1859. Hon kann vera hin systirin, sum gav bróst.

Bærent f. 1837 Jens f. 1839

Rachel f. 1841, sum verður nevnd í frásøgnini, bleiv gift við Michael Hansen f. 1843 og doyði í 1906, 62 ára gamal. Tey finga eina dóttir, Rachel, fødd 11. februar 1870. Mamman doyði 28 ára gomul tann 2. mars sama ár, einans 28 ára gomul. Dóttirin er tiskil uppkallað eftir mammuni. Tann yngra Rakul bleiv ikki gift.

Susanna f. 1843, Poul Johannes f. 1845

Í Hvalvík í føroyskum klæðum

Efter endt Maaltid tog vi afsted og gik videre mod Qualvig, hvorhen vi naaede hen ad Aften efter megen

Op- og Nedstigen – et Sted passerede vi et Fjeld, 1.600 Fod høit, og efter at have vadet over flere Aaløb, som nu ved den heftige Regn var bleven smaa rivende Strømme, der ret romantisk styrtede ned ad Klippeskrænterne som Vandfald.

I Qualvig toge vi ind til Bonden, John Johansen (helst er tað Joen Johannesen).

Landsbyen, der har c. 130 Indbyggere, ligger ved Vigen af samme Navn.

Vi blev her modtaget med den samme gjæstfrie Venlighed, som overalt udmærker Færingen, og da vi vare pladskvaade og kun havde det nødvendige Linned med os, maatte vi laane Klæder hos vor vært, medens vore egne bleve tørrede.

Da skulde man have set Løier! Hele Landsbyens Personale forsamledes snart udenfor huset, da det rygtedes, at de "fornemme Herrer var i Færinger Klæder". Os selv var det en Kapital Morskab at trække i den uvante Dragt: uldne Knæbeenklæder og Vest. Den korte uldne Vams, med besætning af glimrende Knapper; lange uldne Strømper, blaa, brune og graa, med pyntelige, sribede Strømpebaand, Færinger-Sko af blødt Skind, med Krydsbaand om Anklerne, ja, det klædte os godt, naar jeg selv skal sige det, undtagen Shaffner. Ham havde vi mest Fornøielse af. Han var en høj, svær Virginia Mand, 72 Tommer paa Sokkerne, og var dengang vel ved Magt, navnlig havde han lidt overflødig Mave. Men nu var Dragten i hele taget for lille og navnlig aldeles ikke indrettet paa nogensomhelst Overflødighed, hvortil Færingen i ingensomhelst Retning Kjender, hvisaarsag Shaffner maatte finde sig i, til vor og andres store Morskab, at blotte nogle af sine Overflødheder!

Húskið hjá Joen Johannesen

Tann umrøddi Jógvan var føddur í Hvalvík í 1808. Hann doyði á útróðri í 1871, 63 ára gamal.

Saman við Onnu Malenu Poulsdatter f. 1806. fekk hann sonin, Óla Jákup Joensen f. 1825. Hann gekk burtur á útróðri í 1871, helst saman við pápanum.

Jógvan bleiv giftur í 1834 við Maren Elisabeth Hansdatter f. 1812. Hon doyði longu í 1837, 25 ára gomul.

Tey finga sonin Johannes í 1835. Hann gekk eisini burtur í 1871, helst við sama báti.

Sigast kann, at hetta hús var hart rakt bæði av sjúku og vanlukkum á sjónum.

Føroysku rossini ikki nógv verd

Vi fik mange Besøg af Byens Folk, med hvilke vi underholdt os, og mange gode Oplysninger om Landet, kom os vel tilpas. Vi erfarede dog og, at Kollefjords Dalstrøg fortsætter sig, som af os supponeret, med en jevn tiltagende Hævning mod Qualvig i en vestlig Bue, thi i det stærke Regnskyl Dagen før kunde vort Øje ikke række til for at se dette. Dog besluttede vi for en Sikkheds Skyld at se med egne øine, hvisaarsag vi næste Morgen begav os til Hest paa denne tilbagegaaende Exursion, men hestene kasserede vi snart, thi vi kunde bevæge os paa Fjældene med mere Hurtighed til Fods. Hesten paa Færøerne er en lille, daarlig race og besidder langt fra den islandske Hests fortrinlige Egenskaber, hvilke vi senere droge saa stor Nytte af.

Vi fandt en Plads, fra hvilken vi holdt den fornødne Udsigt over Dalstrøget. Denne Plads findes paa Kortet opgivet med 1.237 Fods Høide.

Hvad Færingens Levemaade angaar, tror jeg dog at flere Forbedringer kunde Indføres i samme, navnlig med Hensyn til Brød-